

SPOTLIGHT

A HAND IN HAND magazin 2025/26 · www.handinhand.at · info@handinhand.at

Az élet útjára lépve
– Balashram ihlette

9. oldal

Új kezdeményezés a nők
számára: A JNANAPRABHA
MISSION

4. oldal

25 évnyi együttérzés
a cselekvésben

20. oldal

„Holi ünnepén szeretnénk életünket és a tiéteket is a legfényesebb színekkel, örömmel, szeretettel és boldogsággal megtölteni. Boldog Holi-t kívánunk!”

(A Balashram gyermekei)

Minden évben tavasszal, a védikus Phalguna hónap teliholdjának napján a Balashram lakói megünneplik a Holi-t, a színek fesztiválját.

A Phalguna hónap februárban az újholddal kezdődik és a következő újholddal, márciusban végződik. Ez idő alatt mi, a HAND IN HAND tagjai és támogatói, gyakran látogatjuk meg indiai projektjeinket.

A Holi India egyik legrégebbi fesztiválja, és a Balashram diákjai számára különleges esemény: ez az a nap, amikor a záróvizsgák után megkezdődik a hosszú nyári szünet. A gyerekek és a fiatalok annál is inkább élénken és örömmel ünneplik ezt az őszi fesztivált. Évezredek óta az emberek a Holi-t a jó győzelmeként ünneplik a gonosz felett – a szeretet diadalaként. Ugyanakkor a fesztivál színes pompája a tél végét és az új élet virágzását jelzi a ragyogó tavaszban.

A Holi az emberek közötti egység szimbóluma is, amely minden határt átlép. Amikor a diákok tanáraikkal együtt ünnepelnek, örömük ragályos, és hamarosan ránk, látogatókra is átragad. Nevetve, fiatalok és idősek egyaránt természetes, élénk színű porokat dobálnak egymásra, és a színek robbanásai között laddusokat és más finom, hagyományos édességeket fogyasztanak Odishából.

Szerkesztőnk számára az idei Holi ünnepség felejthetetlen élmény volt. Ebben a számban elolvashatjátok, miért – és megtudhatjátok azt is, miért nem jelent meg idén a HAND IN HAND hírlevél.

Annál is inkább örülünk, hogy most a Spotlight új számát tartjátok a kezetekben. Sok örömet és inspirációt kívánunk az olvasáshoz. Szívből köszönjük folyamatos támogatásotokat – veletek együtt, kéz a kézben ünnepljük az élet örömét, amelyet nagylelkűségetek tesz lehetővé. KÖSZÖNJÜK!

VEZÉRCIKK

Kedves HAND IN HAND barátaink!

Az élet ünneplése és egymás segítése – ez a két oldala ugyanazon éremnek. És ez az emberség érméje valóban a Tiéd, kedves HAND IN HAND támogató! Adományaitok csodálatos gyümölcsöt hoznak. Semmi sem teszi ezt világosabbá, mint amikor a gyerekek és a fiatalok maguk szólalnak meg a Spotlight e számában. Saját szavaikkal mesélik el, mennyire fontosak számukra a Balashram ünnepei, és milyen különlegesek lehetnek az iskolai kirándulások. Végzett diákjaink is megosztják velünk inspiráló sikereiket – szerényen, de magabiztosan. Az ő történeteik a ti sikereitek is, kedves barátaim. Leírhatatlan örömmel tölt el, amikor látom, hogy a Balashram egykori diákjai ma aktívan támogatják a HAND IN HAND-et. Kedves barátaim, az ő történeteik a ti sikereitek is. Látva, hogy a Balashram egykori diákjai ma aktívan támogatják a HAND IN HAND-et, leírhatatlan örömmel tölt el. Szavaikban visszhangzik az egészség, az oktatás és az örömteli szolidaritás szelleme – a HAND IN HAND három pillére.

Egy idősebb diákkal készített megható interjúból megtudhatjuk, milyen bátran és bölcsen – különösen a lányok – találják meg az életben a helyüket. És mindezt egy olyan országban, ahol a nőkkel szembeni diszkrimináció még mindig riasztó formákat ölthet. Ehhez a bátor fiatal nőhöz hasonlóan mi is egy újabb mérföldkövet szeretnénk elérni: még céltudatosabban hozzájárulni egy erős nőkből álló generáció kialakulásához, és felhívni a figyelmet a nők fontos szerepére a társadalmi igazságosság megteremtésében.

„A világ egy család” – ez a híres szanskrit mondás ma is alakítja az odisai emberek életét. Egy HAND IN HAND tag különösen megható módon tapasztalta meg ezt, amikor legutóbbi indiai látogatása során súlyosan megbetegedett, és nagy segítséget kapott.

Tapasztalata emlékeztet bennünket arra, hogy a világ minden gyermeke a mi gyermekünk, és hogy minden ember testvérré válik, ahol az együttérzés és a szeretet egyesít bennünket. A HAND IN HAND a globális családon belüli összetartozás és kölcsönös gondoskodás élő kifejezése.

Szívünk mélyéből köszönjük!

Üdvözlettel, Peter van Breukelen, a HAND IN HAND elnöke

TARTALOMJEGYZÉK

- 4 A HAND IN HAND támogat egy új kezdeményezést: a JNANAPRABHA MISSIO
- 8 Együttműködés a „Commit to Change” (C2C) szervezettel
- 9 Deepa Jena: Az élet útjára lépve – a Balashram ihlette
- 10 Manoranjan Malik: Egy inspiráló sikertörténet
- 11 Pantu Munda – Kemény munka nélkül nincs siker
- 12 Balashram az otthon
- 17 A HAND IN HAND nagy értéke: Archana Ma és csapata
- 20 25 évnyi együttérzés a gyakorlatban
- 23 Művészet és kultúra a HAND IN HAND támogatására
- 25 Új élet

I M P R E S S Z U M

Média tulajdonos és kiadó:

HAND IN HAND

Humanitárius Segélyszervezet

A-1120 Bécs, Pohlgasse 10/4/7

A-2523 Tattendorf, Pottendorfer Str. 69

Telefon: +43 650 7026050

E-mail: info@handinhand.at

Weboldal: www.handinhand.at

ZVR szám 622986022

Szerkesztés és felelősség:

Peter van Breukelen, Uschi Schmidtke, Kriemhild Leitner

Szerkesztőség: Archana Hariharan, Christine Schweinöster, Ilse Nürnberg

Fordítások: Patrizia Brunelli, Linda Hawkins,

Fotók: Magánarchívum

Tervezés és grafika: sisa@sisaworks.com

Nyomtatás: Hart Press

Kiadás gyakorisága: Évente egyszer

A HAND IN HAND támogat egy új kezdeményezést: JNANAPRABHA MISSION

**A 2021. február 27-én alapított
JNANAPRABHA MISSION a nők jogainak
előmozdítására törekszik.**

A PRAJNANA MISSION új testvérszervezeteként a nőkkel szembeni diszkrimináció elleni küzdelemre és egy új, erős, jogait ismerő női generáció nevelésére törekszik. A kezdeményezés célja, hogy felhívja a figyelmet a nők családon belüli és a társadalomban betöltött fontos szerepére.

„Az indiai társadalom egyes részeiben a nőket hagyományosan a férfiak alárendeltjeinek tekintik, és sok családban még mindig jelentős tehernek tartják a lánygyermek születését” – mondja nyíltan Swami Sharadanandaji ügyvezető igazgató. És egy különösen fájdalmas kérdésre is rávilágít: „a hozomány társadalomromboló gyakorlatára”.

Bár ezt a gyakorlatot már régóta betiltották, Indiában még mindig széles körben elterjedt.

A lányok házasságkötésekor a családokra nehezedő elvárások „súlyos anyagi nehézségekbe” sodorhatják őket. A swami szerint a női magzatokat olyan gyakran vetetik el, „hogy ez az egyik fő oka annak, hogy Indiában jelentősen több a férfi, mint a nő”. A hozományra vonatkozó követelmények teljesítésének elmulasztása katasztrofális következményekkel járhat.

India Nemzeti Bűnügyi Nyilvántartási Hivatala szerint 2017 és 2022 között riasztóan sok, 35 493 hozományhoz kapcsolódó halálesetet regisztráltak. A valós szám valószínűleg ennél jóval magasabb, mivel nagyon kevés eset jut el a hatóságok elé.

A nők jogainak erősítéséért tett elkötelezett erőfeszítések Odishában (balról): Swami Satyamayanandaji, Swami Sumedhanandaji, Swami Sharadanandaji, Swami Jnanaswarupanandaji, Swami Jyotirmayanandaji,

A társadalom felrázása az egyenlőség nevében

Ez a JNANAPRABHA MISSION küldetése. Az új szervezet jelenleg tudatosság-növelő tábort szervez Odisha vidéki iskoláiban és főiskoláiban, valamint az állam nagyobb városainak nyomornegyedeiben. Ezek a táborok a lányok és fiatal nők önbizalmának, önértékelésének és ellenálló képességének fejlesztését célozzák. Önvédelmi, stresszkezelési és egészségügyi tudatosság-növelő képzéseket kínálnak, és arra ösztönzik a résztvevőket, hogy vegyék kezükbe az életüket. Sok helyen a helyzet továbbra is súlyos, ahogyan azt Swami Jnanaswarupanandaji, a JNANAPRABHA MISSION igazgatótanácsának tagja is leírja: „Sok lány fiatalon megy férjhez, nincs esélye az oktatásra, nyilvános helyeken szexuális zaklatásnak és családon belüli erőszaknak vannak kitéve, és alig részesülnek jogi védelemben.” Ha pedig a férj később meghal, egyes özvegyek az utcán „a puszta túlélésért küzdenek”.

A nagyobb városokban fokozatosan változás tapasztalható a gondolkodásmódban.

Swami Jnanaswarupanandaji szerint a vidéki területeken a nőknek gyakorlatilag még mindig nincs hangjuk. A lakosság kétharmada él ott, és gyakran nincs hozzáférésük oktatáshoz. Az indiai nők mindössze 24 százaléka végez fizetett munkát. Ugyanakkor a közösségi média gyakran „irreális szerepmolleket ábrázol”.

Bár vannak olyan szervezetek, amelyek a nők jogainak erősítésén és a lányok önállóságának elősegítésén dolgoznak, ezek a kezdeményezések ritkán terjednek el a vidéki régiókban. Pontosan itt kíván beavatkozni a JNANAPRABHA MISSION, amely erőforrás-központként szolgál a lányok és nők, valamint mindenki számára, aki útmutatást és új lehetőségeket keres.

India vidéki területein a nőknek szinte még mindig nincs hangjuk. A JNANAPRABHA MISSION az anyák és lányaik jólétéért dolgozik, célja a nők önállóságának erősítése és önértékelésük növelése.

Férjük halála után sok özvegyasszony kénytelen az utcán küzdeni a túlélésért. A JNANAPRABHA MISSION étellel, ruházzal és orvosi segítséggel látja el őket.

Droupadi Murmu indiai elnök meghatározó beszédet tart a JNANAPRABHA MISSION alapító ünnepségén

Dr. Sulagna Mohanty, egy elkötelezett fiatal orvos, részt vesz egy női egészségügyi táborban

Az egészség az első

Swami Sharadanandaji és csapata szerint a tartós változás egyik legfontosabb alapja a fiatal lányok és nők egészségtudatosságának erősítése. Több éve szerveznek oktatási és megelőző egészségügyi táborokat, különösen a szociálisan hátrányos helyzetű közösségekben. Csak 2024-ben több mint tíz ilyen tábort szerveztek – Dr. Sulagna Mohanty, a nagyra becsült jagatpuri Sadguru Rákkórház fiatal nőgyógyásza és onkológiai radiológusa együttműködésével.

Ugyanezen év júniusában a nők sikeresen kezdeményeztek egy újabb partnerséget a neves Bagchi Sri Shankara Rákközponttal és Kutatóintézettel. Ezeknek a táboroknak a középpontjában a mell- és méhnyakrák megelőzése és korai felismerése áll. A korai diagnózis és a rendszeres egészségügyi szűrések fontosságáról szóló oktatás mellett a JNANAPRABHA MISSION olyan témákkal is foglalkozik, mint a higiénia és a táplálkozás. Ezenkívül a szervezet szakorvosokkal együttműködve diagnosztikai vizsgálatokat és orvosi kezeléseket is biztosít.

Látogatás a legmagasabb hivatalból

A JNANAPRABHA MISSION 2021. február 27-én jött létre. A kezdeti fázis után két évvel később került sor a hivatalos és nagyon impozáns megnyitó ünnepségre. A rendezvényen nem kevesebb mint 3000 látogató vett részt, köztük India legmagasabb rangú vendége: Droupadi Murmu elnök asszony.

Az indiai törzsi régiókban felnőtt elnökasszony ma a nemzet legfőbb vezetője, és inspiráló beszédet mondott az eseményen:

„Nagy örömmel hallom, hogy a JNANAPRABHA MISSION Paramahamsa Yoganandaji édesanyjáról, „Jnanaprabháról” kapta a nevét. Jnanaprabha ragyogó példa India lányai számára – ő kell, hogy vezesse, inspirálja és segítse őket az életben való siker elérésében. A JNANAPRABHA program hozzájárul az odishai lányok önbizalmának erősítéséhez. Remélem, hogy ez a program még tovább terjed Odisha minden részén. Átfogó és sikeres fejlődést kívánok a JNANAPRABHA MISSION-nek.”

Indiában a nonprofit szervezeteknek a külföldi adományok fogadásához és felhasználásához regisztrálniuk kell magukat a külföldi adományokról szóló törvény (FCRA) szerint. 2025 júniusában a JNANAPRABHA MISSION kérelmét jóváhagyták. A legutóbbi közgyűlésen elfogadott határozatnak megfelelően a HAND IN HAND mostantól adományokkal hivatalosan is támogathatja ezt az új kezdeményezést.

JNANAPRABHA MISSION – AZ INSPIRÁCIÓ HELYE

**„Ezek a nők hihetetlen munkát végeznek”
– mondja Ise Sharp, aki két évvel ezelőtt
látogatott el a MISSION-be.
Olvassa el inspiráló beszámolóját erről.**

Három HAND IN HAND nővel együtt csodálatos lehetőség nyílt meglátogatni Bhubaneswarban a JNANAPRABHA MISSION-t, amely a MISSION elkötelezett támogatói által biztosított ház földszintjén található. A PRAJNANA MISSION új testvérszervezete széles körű szolgáltatásokat kínál az odishai nőknek, az orvosi ellátástól, az oktatási és meditációs tanfolyamokon át, az özvegyek támogatásáig.

A vezérigazgatóval és helyettesével folytatott beszélgetés során megtudtuk, hogy a kis csapat reggeltől késő estig dolgozik, és több mint 1000 rászoruló nőről gondoskodik! Ez igazán lenyűgöző eredmény, különösen ha figyelembe vesszük, hogy Odishában nincs ehhez hasonló intézmény.

Akkoriban a MISSION egyik célja az volt, hogy pénzt gyűjtsön egy, a hajléktalan özvegyek számára létrehozandó menedékhelyre. Megtudtam, hogy Indiában sok nő marad jövedelem nélkül férje halála után, és emiatt súlyos helyzetbe kerül. Néhányan Puri városába mennek, hogy a Jagannath-templom közelében koldulással próbáljanak megélni.

Minden pénteken a MISSION csapata kiment az utcákra, hogy ingyenes orvosi ellátást nyújtson ezeknek a nőknek és más rászorulóknak.

Saját szemünkkel láthattuk a női önkéntesek hatalmas elkötelezettségét és kitartását, és részt vehettünk egy oktatási programban is, amely egy, a rászoruló és árva lányok számára fenntartott otthonban zajlott. Ott láthattuk, ahogyan a swamik a tetőterazon lelkesen adják át a lányoknak az értékes tudást.

Néhány dolog, például a higiéniai szokások vagy a tiszta víz fontossága, a saját gyerekkoromban teljesen természetes volt. A résztvevők közül sokan csak néhány évvel voltak fiatalabbak nálam, ami gyorsan különleges közelséget és játékoságot teremtett. A végén együtt énekelünk, és én is előadtam egy dalt, amelyet az édesanyám tanított nekem.

Egy másik utazás a bhubaneswari nyomornegyedekbe vezetett. A JNANAPRABHA MISSION nőtagjai ott egy kis szobát használnak tanteremként. Minden korosztályból özönlöttek be a gyerekek, megtöltötték a szobát, az ajtóban álltak és az ablakokon keresztül leskelődtek. Sokuk számára ez az óra valószínűleg a hét legfontosabb eseménye volt, és talán az egyetlen oktatás, amit kaptak.

A hangulat élénkebb volt, mint a lányok otthonában, de tele volt energiával és életörömmel. Megható volt látni, mennyire értékelték a gyerekek Swami Jnanaswarupanandaji tanításait.

A MISSION munkája arra inspirált, hogy elgondolkojak az anyák szerepéről, a mindannyiunkban ott rejlő gondoskodó természetről, amely ebben az indiai szervezetben olyan csodálatosan megnyilvánul. A MISSION azóta növekedett, és kibővíthette szolgáltatásait. Különösen örültem annak a hírek, hogy a szervezet végre külföldi adományokat is fogadhat, és remélem, hogy fontos munkája bőséges támogatást kap.

Ise Sharp meglátogatta a JNANAPRABHA MISSION-t (a képen látható alapítója, Paramahansa Prajnananandaji társaságában), és részt vett egy Swami Jnanaswarupanandaji (a képen jobbra lent) által vezetett oktatási táborban Cuttack nyomornegyedében.

Balashramban is tovább erősödik a lányok önbizalma – a „Commit to Change” (C2C) programmal kötött új partnerségnek köszönhetően.

Az olyan projektek, mint a robotika (fent), a speciális informatikaórák (középen) és sok más tevékenység erőteljes szimbólumai annak az üzenetnek, hogy „Együtt állunk – együtt erősek vagyunk”.

A 2024/25-ös tanév kezdete óta a Balashram együttműködik a Commit to Change (C2C) nonprofit szervezettel, amelynek célja, hogy oktatás révén fenntartható módon javítsa a hátrányos helyzetű közösségekben élő lányok életét.

Az együttműködés keretében a tanulók angol nyelvtudását és egyéb tanulmányi képességeit még célzottabban fogják fejleszteni. A lányok személyes tanácsadást is kapnak saját életükkel kapcsolatos kérdésekben, mivel sokuk nehéz családi háttérrel rendelkezik.

A C2C által kidolgozott programok gyorsan meghonosodtak, és nagyon jó fogadtatásban részesültek ebben az iskolában. Különösen sikeresek voltak a tavaly befejezett „szakmai fejlesztő órák” a IX., X. és XI. évfolyamok számára. Jelenleg a VIII. évfolyamra koncentrálnak, ahol a diákok védikus matematikát, informatikát, beszélt angolt és robotikát tanulnak.

A robotika területén a lányok már két projektet is befejeztek – ez egy olyan siker, amelyre joggal lehetnek büszkéek.

Deepa Jena: Az élet útjára lépve – Balashram ihlette

Tizenhat évvel ezelőtt Deepa Jena kislánként érkezett Balashramba. Két évvel ezelőtt, 21 évesen, kiváló eredményekkel tette le a XII. osztályos vizsgáit. Ilse Nürnberg Ausztriából és Friedrich Werner Svájc-ból – a HAND IN HAND filmkészítő –i 2023-ban interjú készítették vele. me egy részlet:

Milyen volt a Balashramban eltöltött idő?

Csodálatos volt. Nagyon sokat tanulhattam. Nagyon jó tanáraim voltak, akik szilárd alapokat adtak nekem. 10. osztályig a kedvenc tantárgyaim a biológia és a tánc voltak. Később, 11. és 12. osztályban nagyon érdekelni kezdett a politikatudomány és a közgazdaságtan, mert többet akartam megtudni hazám gazdasági, pénzügyi és társadalmi helyzetéről. De megtanultam azt is, hogyan kell barátokat szerezni és hogyan kell kezelni a nehéz helyzeteket, amikor problémák adódnak. Lehetőségem volt megmutatni a képességeimet és részt venni különböző versenyeken Indiában – mind a tánc, mind a vitázás terén. A Balashram lehetőséget adott nekem, hogy előre lépjek az életben.

Mit jelent neked a Balashram?

Azt mondhatom: Balashram az én anyám. Öt éves koromban elvesztettem az édesanyámat, de itt rengeteg szeretetet, együttérzést és törődést kaptam – a tanáraimtól, a babáimtól és a mamáimtól [a swamik és a mentorok]. Balashram jelent nekem mindent. Ez egy olyan hely, ahol megtanulod az értékeket és az erkölcsöket, és megérted, mi is valójában a jó tulajdonság. Egy hely, ahol mindenféle tudást megszerezhetsz – spirituális, fizikai és intellektuális szinten. Balashram nélkül nem ismertem volna meg önmagam. Lehetőséget adott arra, hogy felfedezem belső tulajdonságaimat és megértsem, ki vagyok valójában. Ezért szívből köszönöm Shri Guruji Paramahansa Prajnananandának.

Emlékszel a családdal töltött életedre?

Nem volt túl jó. Alacsony kasztból származom. Indiában sok vallás, osztály, kaszt és szabadság van – de diszkrimináció is. A dalitok csoportjába tartozom, a legalacsonyabb

társadalmi osztályba. Tapasztaltam a diszkriminációt. Szeretnék néhány esetet megosztani veled: Amikor hazamegyek – még ma is – az olyanok, mint mi, nem léphetnek be a templomba. Nem ihatunk vizet a kútból. Néhány brahmin nem engedi. Sok korlátozás vonatkozik ránk: ne érintsd meg ezt, ne érintsd meg azt. És ha mégis megérintjük, rituális fürdőt vesznek. Ez mélyen megsért. Egyszer megkérdeztem apámat, hogy van-e mód arra, hogy eltüntessük ezt az igazágtalanságot a társadalomból. Azt mondta: „Mit tehetünk? Ha megpróbáljuk, megkérdezik tőlünk: kik vagytok ti?” De azt is mondta: „Először tanulnod kell. Szerezz tudást. Fejezd be a tanulmányaidat. Akkor próbálhatsz megváltoztatni valamit.” Balashramban ez teljesen másképp van. Itt minden kasztból és nemből vannak gyerekek – de mindannyian egyenlőek vagyunk. Együtt vagyunk, szeretjük egymást, támogatjuk egymást. Itt valóban érzem a „sokszínűségben való egységet”. A Balashram teljesen más, mint a külvilág, ahol még mindig létezik a diszkrimináció.

Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

Én politikatudományt szeretnék tanulni, újságíró szeretnék lenni, majd később politikus. Így változást hozhatok a társadalomban. Harcolni akarok a korrupció ellen, és szembeszállni a társadalomban még mindig létező káros hagyományokkal. A Balashramban tanult erkölcsi értékeket szeretném bevinni a társadalomba, és az igazságosságért és a békéért szeretnék dolgozni.

Nőként más nőket is szeretnék támogatni. Még ma is sok lányt látok, aki 17 vagy 18 évesen megy férjhez. De milyen életük lehet, ha ilyen fiatalon házasodnak? India sok nagyszerű nőt adott a világnak. Elnökünk, Droupadi Murmu, az én szülőállamomból, Odishából származik. Törzsi lányként nőt fel, tanult és végzett. Aztán megházasodott, családot alapított – és mégis karriert épített: először tanárként, majd politikusként. Még az állam kormányzója is lett, és most India elnöke.

Akkor miért ne lehetnék én is olyan politikus, mint ő?

Miért ne érhetném el ezt?

Meg tudom csinálni!

Deepa Jena barátnőjével a Holi fesztiválon

Manoranjan Malik – Egy inspiráló sikertörténet

Írta: Archana Hariharan

Manoranjan Malik hatgyermekes család legfiatalabb tagjaként nőtt fel Arua (Odisha) faluban. Apjával együtt zöldséget árult. Jól értett a számoláshoz, és már korán megmutatkozott matematikai tehetsége. A napi eladásokban való segédkezés miatt tíz-tizenegy éves koráig egyáltalán nem járt iskolába. „**Miért nem, ha olyan jó vagy a számokkal?**” – kérdezte tőle egyszer egy vásárló.

Ez a mondat volt a fordulópont a fiú életében, aki ezután közvetlenül az 5. osztályba iratkozott be egy odiai középiskolába. A 10. osztály elvégzése után 2018-ban felvették a Balashramba, ahol matematikában és természettudományokban jeleskedett. Kezdetben nehezen boldogult az angol nyelvvel, de tanárainak támogatásával és szere-

tetével ezt a kihívást is leküzdötte. Kémia szakon szerzett diplomát a Kendrapara Autonomous College-ban, majd 2023 és 2025 között kémia szakon mesterdiplomát szerzett az Assam állambeli Guwahati városában található Indian Institute of Technology (IIT) egyetemen. 2025 júniusában előadó lett a híres oktatási intézményben, a Sri Chaitanya Educational Institute-ban Hyderabadban.

Visszatekintve a Balashramban töltött időre, így nyilatkozik: „*A matematika mindig könnyen ment nekem. Az egyetlen nehézségem az angol volt. De a tanárok és a swamik bátorítottak, hogy beszéljek az osztály előtt, és mindig segítettek növelni az önbizalmamat. Így keményen dolgoztam, és a XI. osztályban teljes mértékben az angolra koncentráltam.*

A szorgalmamnak köszönhetően fejlődöttem. A biológia tanulmányozása, amit nagyon szerettem, szintén segített abban, hogy jobb legyek angolból.

„*Csak miután elhagytam Balashramot, értettem meg igazán mindazt, amit ott kaptam – az idő értékét, a Kriya Yoga fontosságát a belső békéért, az ételeket és a tanárokat, akik messze túlteljesítették kötelességeiket, és anynyira sokat segítettek abban, hogy eljussak oda, ahol ma vagyok. Mindent Balashramnak köszönhetek.*”

Manoranjan Malik az IIT előtt, ahol 2025-ben szerzett kémiai mesterdiplomát.

Pantu Munda

– Kemény munka nélkül nincs siker

Írta: Archana Hariharan

Balashram 2004-es alapítása óta sok gyermek életét formálta és változtatta meg. A 2024/2025-ös tanévben ünnepelte az intézmény 20. évfordulóját. Ebből az alkalomból beszélgettünk egy volt diákkal, és örömmel osztjuk meg veletek Pantu történetét.

Nehéz kezdetek

Amikor Pantu apja meghalt, ő még kisfiú volt. Édesanyja hirtelen egyedül maradt öt gyermekkel – három fiúval és két lánygyermekkel – és minden nap a túlélésért küzdött a Mayurbhanj körzetben található Buruhatu fa-luban. Napszámosként dolgozott az útépitésen. Egy nap, miközben a Pattamundai építkezésén dolgozott, megismerkedett a Hariharananda Balashrammal, és 2007-ben beíratta oda Pantut.

Iskolai évek és oktatás

Ugyanolyan lelkesedéssel vett részt a művészeti órákon, mint a különböző sporttevékenységeken. Különösen szerette az atlétikát, a gerelyhajítást, a focit, a kabaddit és a kho-kho-t. Az egyik legkedvesebb emléke a 9. osztályból származik:

„A kedvenc tanárom Smt. Aradhana Mishra volt, az odia tanárunk. Olyan volt nekem, mint egy anya. Mindig megkérdezte, hogy ettem-e eleget, és gondoskodott róla, hogy megfelelően öltözzek. A születésnapjára írtam neki egy verset, és felolvastam az iskolai gyűlésen – nagyon boldog volt! A verset később még a Prajna Deepika [iskolai újság] is közzétette.”

Pantu 2021-ben fejezte be tanulmányait a 12. osztály elvégzése után. 2024-ben angol nyelvből kitüntetéssel szerzett diplomát a Kendrapara Autonomous College-ban, és azóta távoktatásban folytatja angol tanulmányait az Utkal Egyetemen.

Karrier és jövő

Elszántan, hogy saját lábára álljon, Pantu követte az iskola igazgatójának és a swamik tanácsát, és jelentkezett az indiai postai szolgálatnál (Postal GDS). Ahhoz, hogy

felvételt nyerjen, több vizsgát is letett, köztük a CUET-et (Common University Entrance Test) és a CPET-et (Common Post Graduate Entrance Test).

„2024. november 1-jén kezdtem el dolgozni, és most a helyi posta vezetője vagyok. A falubeliek megkérdezik, ettem-e már, és hogy van a családom – igazán törődnek velem. Soha nem éreztem magam idegennek itt” – mondja Pantu. Ma édesanyjával él Bhubaneswarban, dolgozik, és egyidejűleg folytatja tanulmányait.

Alapvető értékek és életfelfogás

Amikor megkérdezik, miben hisz, Pantu nyugodtan és magabiztosan válaszol: *„Soha nem hagyom félbe a munkámat – ezt a Balashramban tanultam meg. Bármilyen is legyen az életben, először is jó ember akarok lenni. A pénz nem a legfontosabb. Ha boldoggá tehetem a családomat és segíthetek másoknak, az elég.”*

Célja egyértelmű: *„Egy nap jó angoltanár akarok lenni.”* Hálásan hozzáteszi: *„Soha nem tudom meghálálni, amit az iskolám és Shri Guruji tett értem. De jó emberré válhatok. Amikor az emberek meglátnak minket, azt kell mondanunk: Ez egy balashrami diák.”*

Őszintén kívánunk Pantu Mundának minden jót az útján – teljesüljenek az álmai, és legyen inspiráció sokak számára.

Pantu a Balashramban tett legutóbbi látogatásán

Pantu barátaival (a háttérben)

BALASHRAM: EGY HELY, AMIT OTTHONNAK NEVEZHETNEK

Írta: Christine Schweinöster

**Ők mind anyai, mind apai szerepet töltenek be:
a Balashram bentlakásos iskola tanárai Odishában.
Malaya Nanda igazgató betekintést nyújt az
iskola működésébe, és egy kicsit az 560 diák
belső életébe is.**

Itt, a Balashramban, gyerekek lehetnek – szabadon futkározhatnak és játszhatnak a szabadban, szárnyalhat a fantáziájuk. De belül gyakran csendes harcokat vívnak: a veszteségekkel és nehézségekkel teli „rég” életük és a még mindig idegennek tűnő „új” létezésük között.

Legtöbbjük elvesztette anyját, apját vagy mindkettőt betegség vagy halál miatt. A családjuk többi tagja alig tudja megfizetni a túléléshez szükséges alapvető dolgokat. Ez az iskola egy mentőőv – legalábbis az évente érkező 40 új gyermek számára, akik fájdalmas élményekkel teli háztársakat hoznak magukkal.

Apránként kezdik levetkőzni érzelmi terheiket. Barátokat szereznek, újra gondolják a jövőjüket. Nagy erőfeszítéseket tesznek a tanulás terén – mert tudják: ez egy olyan lehetőség, amelyet kevesen kapnak meg.

„Legyenek büszkék a gyermekükre” – mondják a tanárok a családoknak. A gyerekeknek pedig azt mondják: „Ne felejtsetek el, honnan jöttetek.”

A Balashram tudatosan törekszik arra, hogy a diákok ne felejtsek el társadalmi gyökereiket. Például a családtagokat meghívják a fontosabb iskolai ünnepekre, és rendszeresen finanszírozzák a gyakran nehéz utazásukat.

Amikor május 27-én megkezdődnek a szünetek, a diákok többsége hazautazik. Ott ismét szegénységgel, nehézségekkel és nyomorúsággal kell szembenézniük – és különösen a lányok gyakran találják magukat visszaszorítva a régi hagyományokba.

**Először a jó oktatás, aztán a házasság és
a férjtől való függőség**

„Nem akarunk férjhez menni” – mondják a lányok az iskolába interjúra érkezett európai nőknek. És erre jó okuk van. A diákok tudják, hogy ez azt jelenti, hogy fel kell adniuk saját karrier terveiket, és otthon kell maradniuk, hogy gondoskodjanak a családról.

Swami Karunanandaji (HIH Ausztria), Swami Divyaswarupanandaji (PM) és Christine Schweinöster a PM – az iskolát működtető HIH partner szervezet – főbejárata előtt

Manaswini Dash 2010 óta tanít a Balashram általános iskolában.

Mégis most tele vannak energiával, építik függetlenségüket – szilárd oktatás és saját jövőbeli munkahely révén. Dr. Malaya Nanda szerint a 18 év feletti fiatal nők fele visszatér a régi hagyományos szerepekhez, miután elhagyta a Balashramot, annak ellenére, hogy valójában tanulni akartak, vagy ápolónőkké vagy tanárnőkké akartak válni. Ő azonban nem adja fel könnyen. Amikor megkapja a „megházasodott” hírt, megpróbál kapcsolatba lépni a diákkal. Odisha távoli területein ez rendkívül nehéz feladat – különösen, ha a család minden kapcsolatot megakadályoz. „Aztán a lány egyszerűen eltűnik az életünkből, és többé nem hallunk felőle” – magyarázza az igazgató, elmesélve, hogyan tért vissza hozzá egykor egy volt diákja. Könnyes szemmel magyarázta, hogy nagy hibát követett el azzal, hogy férjhez ment, mert így már nem tudott tovább tanulni. Ez csak még jobban megerősítette az igazgató elkötelezettségét, hogy különösen azokat a lányokat támogassa, akik otthonról nem kapnak bátorítást az önálló élethez.

A „társadalmi szakadék” gyakran megterheli az igazgatót

„De a fiúk is gyakran küzdenek rokonuk egymásnak elmentmondó terveivel” – magyarázza az igazgató. Jelenleg mindent megtesz, hogy megtaláljon egy fiút, aki az ünnepekre hazautazása óta nem tért vissza. Talán a családja visszatartja? Esetleg gyermekmunkára kényszerítik, kizsákmányolják, vagy drogkörökbe sodródott? „Senki sem tudja” – mondja Dr. Malaya Nanda, és egyértelmű, hogy mennyire nyomasztják őt az ilyen esetek. „A diákok életük minden területén való támogatása nem ér véget automatikusan az érettségivel” – hangsúlyozza. Ő és csapata nemcsak az álláskeresésben segít, hanem a továbbtanulási lehetőségek megtalálásában is.

Ami a leginkább kiemelkedik az iskolában: a tiszteletteljes viszony, amellyel mindenki bánik egymással

Az iskolaépületben teljes csend uralkodik februárban – vizsgaidőszak van. Egy ajtó óvatosan kinyílik, és fiúk és lányok csendben kilépnek. Az arcukon megkönnyebbülés látszik. Fontos számukra, hogy jó jegyeket szerezzenek.

De amit a Balashramban kapnak, messze meghaladja a jó jegyeket. Ez egy olyan életiskola, ahol az erkölcsi értékek képezik az alapvető keretet. Erős felelősségérzetet keltenek olyan projektek, mint a „Hogyan tegyük boldogá a környezetünket” vagy a „Hogyan óvjuk a környezetet”. Ezekről olvashatunk a falakon elhelyezett posztereken, miközben végig járjuk az iskola folyosóit és bekukkantunk az osztálytermekbe.

A diákok a záróvizsgákra készülnek.

Az iskola igazgatója bemutatja a diákok „Hogyan óvjuk a környezetet” című projektjeit.

Látunk például egy jól felszerelt számítógéptermet és egy fizika tantermet, amely felkelti a kíváncsiságot és a kísérletezés iránti szeretetet.

Nemrégiben fejlesztették ki ott a víztisztító és hulladékkezelő eszközöket.

A vizuális művészetek tantárgyakban is ugyanolyan nagy a kreativitás. Versenyeket rendeznek, hogy segítsék a diákokat személyiségük fejlesztésében és megerősítésében.

„Fontos a verseny és a szolidaritás közötti jó egyensúly” – hangsúlyozza az igazgató, mielőtt elvezet minket az iskola kertjébe, ahol kis kezek ültettek zöldségeket. Nem messze onnan vidám gyermek hangok hallatszanak az iskolaudvaron.

És mi, európai látogatók rájövünk:

Ez a hely nagy álmok inspirációjának forrása.

A szülői értekezleteken (mint itt, 2024 októberében) az anyák és apák megosztják örömeiket és hálájukat gyermekeik életében megnyíló új lehetőségeikért.

A BALASHRAMBAN NAGY FONTOSSÁGOT KAPNAK AZ ÜNNEPSÉGEK

Különösen a Diwali, a Fények Fesztiválja foglal el különleges helyet. Művészet, mesemondás és közös rituálék tárgyakra integrálva mélyebb jelentést nyerne a diákok számára. Ezeken a közösségi ünnepeken és játékos tevékenységeken keresztül erősödik kulturális identitásuk és összetartozásuk érzése. Segítenek a gyerekeknek kapcsolatokat építeni, önbizalmat szerezni és örömmel részt venni az iskolai életben.

Az alábbiakban Tejaswari Kanhar osztja meg tapasztalatait a Diwali fesztivállal kapcsolatban:

Idén mi, a negyedik osztályosok, tanárainkkal, barátainkkal és az összes önkéntessel együtt ünnepeltük a Diwalit. Mindannyian tudjuk, hogy a Diwali, más néven Deepavali vagy a Fények Fesztiválja, egy hindu ünnep, amely a jó győzelmét szimbolizálja a gonosz felett. Ezen a napon Rama úr visszatért Ayodhyába, miután legyőzte a démon Ravan-t. Mi is imádjuk Laxmi istennőt, hogy áldást és jólét hozzon nekünk. Kitisztítottuk a kollégiumi szobánkat, és rangolival (színes porból, virágszirmokból vagy rizspépből készült minták, amelyeket a padlóra helyeznek vagy festenek) és agyag lámpákkal díszítettük. A tanárok és a diákok édességeket cseréltek egymással. Az ünnepség után prasadot és még több édességet ettünk. Számomra ez egy nagyon szép nap volt.

Tejaswari Kanhar –Balashramban „melegszívű, nagyon jól fejlődő lányként” ismert és kedvelt – ő is így mesél életéről és jövőbeli terveiről:

Itt negyedik osztályos vagyok, és büszke vagyok arra, hogy a Balashram család tagja lehetek. Amikor először jöttem az iskolába, nagyon féltem és szégyenlős voltam, de apránként a félelmem eltűnt. Mindenki szeretettel és gyengédséggel fogadott. Most nagyon boldog vagyok. Nagyon szeretem az iskolámat. A tanárok, a swamijik és mindenki más igazán törődik velünk. Szeretek a barátaimmal játszani, táncolni és alkotni. A kedvenc tantárgyaim az angol, az informatika és a hindi. Szeretek mesekönyveket olvasni, és mindig részt veszek az iskolai rendezvényeken. Ha felnövök, tanár szeretnék lenni. Olyan módon szeretném tanítani a diákokat, hogy minden könnyű legyen számukra, és ne kelljen küzdeniük az iskolában. És szeretném, hogy a tanításom segítsen a diákoknak jó polgárokká válni. Tanárnak lenni csodálatos, mert így lehet a társadalmat jobbbá tenni.

KÖNYVVÁSÁR LÁTOGATÁSA – EGY KÖNYVIMÁDÓ MESÉL

Banya Malikot az iskolában „csendes, barátságos, figyelmes és tanulni vágyó diákként” ismerik. Mivel különösen szereti a könyveket és a zenét, nagyon várt erre a kirándulásra, amelyet ő maga mesél el:

2024 decemberében osztálytársaimmal és néhány idősebb diákkal elutaztunk a bhubaneswari könyvvásárra. Amióta csak emlékszem, imádok könyveket olvasni, ezért nagyon vártam ezt az utazást! Annyira sok könyv volt a könyvvásáron! Néhány izgalmas történeteket mesélt, mások különböző témákat magyaráztak.

Tanáraink azt tanácsolták nekünk, hogy olyan könyveket válasszunk, amelyek valami értékeset vagy fontosat tanítanak az életről. Ezért mindig azzal kezdtem, hogy elol-

vastam a hátoldalon található szöveget – ezt „blurbnak” hívják (a könyv rövid összefoglalása vagy leírása, általában a hátsó borítón vagy a borító belsejében található) –, majd eldöntöttem, melyik könyvet szeretném. Végül mindannyian tizenkét könyvet kaptunk!

Voltak olyan standok is, ahol gyönyörű dolgokat árultak, például írószereket, könyvjelzőket és kis olvasólámpákat. Elképzeltem, milyen jó lenne éjszaka az ágyban olvasni egy ilyen lámpa mellett.

Néhány szerző és kiadó is ott volt – ezt nagyon izgalmasnak találtam! Aznap nagyon boldog és elégedett voltam! Csodálatos volt, hogy elmehettünk a könyvvásárra. Jövőre mindenképpen újra el akarok menni – és még több könyvet venni!

Banya Malik (középen) barátaival a könyvvásáron Bhubaneswarban.

Banya Malik, hatodikos tanuló, a művészetekben is nagyon tehetséges. Ez a „Mentsük meg Anyaföldet” című rajz az egyik alkotása.

A Barátság Napja ünnepségen a Balashramban, Banya Malik jobbra elől

A HAND IN HAND nagy értéke: ARCHANA MA ÉS CSAPATA

A Balashram végzősei most a HAND IN HAND-nél dolgoznak

2024 júliusa óta Archana Hariharan a PRAJNANA MISSION és a HAND IN HAND információs koordinátorként dolgozik. Ez alatt a rövid idő alatt – teljes mértékben önkéntes alapon – a HAND IN HAND számára felbecsülhetetlen értékű támogatássá vált. Archana Ma – ahogy mindenki szeretettel hívja – fáradhatatlan elkötelezettségének köszönhetően a projekt kommunikációja új szintre lépett. A HAND IN HAND filmesünk, Ilse Nürnberg készítette az alábbi interjút ezzel a melegszívű és inspiráló nővel, aki csapatával – két Balashram végzett diákkal – a HAND IN HAND nagy értéke lett.

Mesélne nekünk egy kicsit a háttéréről?

Pranam. [hagyományos, tiszteletteljes indiai üdvözlés] Indiából származom – pontosabban Chennai-ből (korábban Madras néven ismert), Tamil Nadu déli államból. Ott nőttem fel, ott végeztem az iskolát és az egyetemet. 1996-ban Bengaluruba (akkor még Bangalore) költöztem, hogy menedzsment szakon folytassam posztgraduális tanulmányaimat – és azóta is itt élek. Bár az anyanyelvem a tamil, a kannada lett az „apanyelvem”!

Szakmai életem nagy részét piackutatásban töltöttem – először néhány évig teljes munkaidőben, majd sok éven át szabadúszóként vagy részmunkaidős tanácsadóként. Ma egy kis butikcéget vezetek, amely kutatási és tanácsadási szolgáltatásokat nyújt.

Magánéletemben férjemmel, Kaushikkal, aki szoftverfejlesztőként dolgozik, és két gyermekünkkel, Nanditával és Siddharthtal élek. Mindketten egyetemre járnak – lányom jövőre szerez diplomát kereskedelmi szakon, fiam pedig idén kezdte meg mérnöki tanulmányait. Igazán szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen támogató családom van, akik ritkán adnak okot aggodalomra. Szeretek dolgozni és tanulni – mindkettő elengedhetetlen része az életemnek. Szabadidőmben élvezem a csendes pillanatokot: elmerülök egy jó könyvben, rejtélyes keresztrejtvényeket vagy sudokut oldok meg, vagy új nyelvet tanulok. Szeretem a természetet – mind a tengert, mind a hegyeket – és természetesen az alkalmi jó csésze chai teát, amelyet régi barátokkal osztok meg. Családként szeretünk utazni békés helyekre, távol a szokásos turistaútvonalaktól. Mindig is a minőséget tartottam fontosabbnak a mennyiségnél, és leginkább egy kis baráti körben érzem magam otthon. A tömegeket lehetőség szerint inkább kerülöm.

Hogyan kezdődött a PRAJNANA MISSION/HAND IN HAND humanitárius munkájában való részvétele?

Bizonyára az isteni gondviselés műve volt, hogy 2017 októberében új szomszédok költöztek be a lakóházunkba. Amikor átmentem üdvözölni őket és egy pohár teával kínálni őket, a szemem egy nagy fényképre esett, amely Mahavatar Babajit ábrázolta a nappalijukban. Ugyanazon év elején volt szerencsém meglátogatni Babaji híres barlangját. Ez volt a kezdete sok beszélgetésnek.

A PRAJNANA MISSION/HAND IN HAND projekt elkötelezett kommunikációs csapata (balról): Sandeep Baba, Swami Sugitanandaji, Archana Ma és Jagannath Baba

Archana Ma szerető és támogató családjával

Szomszédom elmesélte, hogy egy évvel korábban a PRAJNANA MISSION bevezette őt a Kriya Yoga gyakorlatába.

Mivel meglehetősen szkeptikus ember vagyok, elkezdtem böngészni a PRAJNANA MISSION honlapját. Különösen vonzott Shri Gurudev Paramahansa Hariharanandaji fényképe. Ma már tudom, hogy a nagy szerzetes volt az, aki elindította a PRAJNANA MISSION és a HAND IN HAND humanitárius tevékenységét. Hamarosan éreztem, hogy jobban meg akarom ismerni ezt a szervezetet.

Mivel a családi és szakmai kötelezettségeim mellett volt némi szabadidőm – és a szabadúszó munkám rugalmasságot biztosított –, felajánlottam, hogy segítek, ahol csak szükség van rá. Itt-ott segítettem, főleg rendszerrel kapcsolatos vagy dokumentációs munkákban, attól függően, hogy mire volt szükség.

Swami Divyaswarupanandaji, a PRAJNANA MISSION főtitkára, kedvesen lehetőséget adott nekünk a seva (önzetlen szolgálat) gyakorlására.

Fokozatosan elkezdtem segíteni a Sthita Prajna magazin szerkesztési munkáiban – és így az egyik seva lehetőség természetesen a másikhoz vezetett.

Tehát önkéntesként dolgozol?

Igen, igyekszem segíteni, ahol csak tudok. Ez mély elégedettséget és örömet okoz nekem. Számomra a boldogság azt jelenti, hogy másokat boldoggá teszek – nem pedig azt, hogy olyan dolgokat birtokolok, amelyeket pénzért lehet megvásárolni.

Mi pontosan a szereped?

A HAND IN HAND-nél a feladatom a kommunikációs tevékenységek támogatása – segítek dokumentálni a fontos eseményeket és fejleményeket, valamint a napi működést, és ezeket megosztom a HAND IN HAND csapattal, lehetőség szerint fényképekkel együtt. Ezeket a jelentéseket és havi hírleveleket a mi csapatunk készíti el, és miután a főtitkár átnézte és jóváhagyta őket, megosztjuk őket a HAND IN HAND európai és amerikai csapataival.

Hogyan zajlik a munka? Van csapatod?

Igen, ez teljes mértékben csapatmunka – csak akkor működik, ha mindannyian együtt dolgozunk!

Nyilvánvaló volt, hogy meg kell erősíteni a kommunikációt, mind a Balashram, mind az egészségügyi központok részéről. Az egészségügyi központok esetében már rendelkezésre álltak statisztikai adatok, amelyeket könnyen fel lehetett használni a jelentésekhez. Ezenkívül kapcsolatot tartottunk a megfelelő vezetőkkel a különleges események vagy az aktuális hírek kapcsán.

Az iskolában azonban mindig annyi minden történik, hogy a legnagyobb kihívás az volt, hogy rendszeresen és meg-

bízhatóan rögzítsük az összes fontos tevékenységet és eseményt.

2024 júniusában, a Balashramban tett látogatásom során arra a következtetésre jutottunk, hogy a legjobb riporterek azok, akik ténylegesen ott élnek! Ezért beszélünk Swami Sugitananda Girivel, aki a Balashram napi működéséért felelős. Bemutatott nekünk két végzős diákot, akik ott fejezték be tanulmányaikat, és most egyetemi tanulmányaikat folytatják, miközben továbbra is a Balashram kollégiumában laknak. Az egyikük a fotózás és a videózás iránt érdeklődött, a másik pedig a riportírásra koncentrált.

Munkájuk kiegészítéseként Swami Bodhatmananda Giri (Dr. Malaya Nanda) igazgató is rendszeresen havi frissítéseket küld. Mindezekből az információkból sokkal könnyebbé vált a havi jelentések összevetése és összeállítás. Kezdetben ez egy kísérlet volt. Azon tűnődtünk, vajon a fotók megfelelnek-e a kívánt minőségnek, és vajon a jelentések időben megérkeznek-e, figyelembe véve a diákok tanulmányi kötelezettségeit. De aggodalmaink hamar alaptalannak bizonyultak – a jelentések pontosan megérkeztek, a fotók kiválóak voltak, és a csapat csodálatosan jól dolgozott.

Milyen nehézségekkel vagy örömmel találkozik ebben a munkában?

Egyáltalán nincsenek nehézségek. Hálás és boldog vagyok, hogy megkaptam ezt a kis felelősséget, és igazán élvezem, amit csinálok. Minden új lehetőséget, amellyel még többet tudok hozzájárulni ezekhez a nemes projektekhez, tárt karokkal fogadok.

Mit jelent számodra személyesen a PRAJNANA MISSION és a HAND IN HAND számára végzett munka? Gazdagabbá tette az életedet?

Ó, igen – a legmélyebb értelemben. Öröm és alázat tölt el, hogy kis mértékben részese lehetek ennek a csodálatos utazásnak, amelyben oly sok jószívű ember a világ minden tájáról támogatja a Balashramot és az egészségügyi központokat.

Mit tehetünk szerinted mindannyian a MISSION munkájának támogatására?

Egyszerűen csak folytassuk, amit tudunk – ahogy a motó is mondja, minden csepp számít, és pozitív változást hozhat! A vízió világos, a hit erős, és a cselekvési akarat is megvan – és ezzel Isten és a guruk továbbra is úgy fogják alakítani a dolgokat, ahogyan az elrendeltetett.

Különösen fontos számomra, hogy a Balashram két riportere is elmondhassa a véleményét – nélkülük nem tudnánk úgy támogatni a HAND IN HAND-et, ahogyan tesszük:

Pranam. A nevem Jagannath Soy.

A Kolha törzsi közösséghez tartozom, és a Mayurbhanj kerület Ranibhol faluból származom. Öten vagyunk a családban, és hagyományosan

mezőgazdasággal foglalkozunk. 2006-ban, még nagyon fiatalon, a harmadik csoport tagjaként felvettek a Hariharananda Balashramba. Az iskolában átlagos tanuló voltam. Az ünnepek alatt, míg mások hazamentek, hogy időt töltsenek a családjukkal, én a Balashramban maradtam. Azok az idők különösen kedvesek számomra, mert nagyon közel álltam a Babákhoz és a Mamákhoz [a tanárok és gondozók szeretetteljes megnevezései]. Jelenleg a közgazdaságtan alapképzés második évét végzem. Tanulmányaim befejezése után különböző adminisztratív felvételi vizsgákra készülök. Nagyon érdekel az irodai és számítógépes munka, szabadidőmben pedig szeretek kertészkedni. A HAND IN HAND számára kezdtem el fényképezni, mert sok szép emlékem kapcsolódik a Balashramhoz, és ennek a helynek minden zugát kívül-belül ismerem. Ez segít abban, hogy hatékonyabban rögzítsem és dokumentáljam a fontos eseményeket és tevékenységeket. Isten és gurujaink kegyelméből az elmúlt évben lehetőségem volt a HAND IN HAND-et fotókkal, videókkal és riportokkal támogatni a Balashramról. A jövőben még több erőfeszítést szeretnénk tenni a fotóink és videóink minőségének javítására, hogy megmutathassuk a világnak, milyen csodálatos és különleges hely valójában a Balashram.

Pranam mindenkinek.

A nevem Sandeep.

Egy árvízveszélyes faluból származom Odisha Jajpur kerületéből. Ezeknek a nehéz körülményeknek köszönhetően vettek fel a Hariharananda Balashramba.

Három testvér közül én vagyok a legfiatalabb. Apám egy kis vendéglátóipari vállalkozást vezet, amely alig biztosít elegendő jövedelmet a családunk fenntartásához. A Balashram számomra sokkal több lett, mint egy otthon. Még az ünnepek alatt is vissza akartam térni, mert az ott

érezett családi légkör és az összetartozás érzése még erősebb volt, mint otthon. Amikor ma látom a gyerekeket örömmel táncolni, eszembe jut a saját gyerekkorom itt – és előnt egy enyhe nosztalgia, hogy milyen gyorsan telik az idő. A Balashramban kapott oktatásom valóban megváltoztatott. A 10. és a 12. osztályos vizsgáimon is 95% feletti eredményt értem el. Tanárain nagyon gondoskodóak voltak – nemcsak a tanulmányaimban, hanem azáltal is, hogy ösztönöztek a tanórán kívüli tevékenységekben való részvételre. Ezáltal elnyertem tanárain, valamint a fiatalabb és idősebb diákok szeretetét és tiszteletét. Jelenleg a politikatudományi alapképzés utolsó évét végzem Cuttackban, Odishában. Ezt a területet választottam, mert szorosan kapcsolódik ahhoz az álomhoz, hogy közszolgálati pályára lépjek – ez a szakma vonz engem minden másnál jobban. Szeretek rendezvényeket szervezni, és nagyon érdekel a tanulás, a sport és az utazás. A HAND IN HAND-nél végzett munkám kreatív lehetőséget nyújtott számomra a fotózás révén, és inspiráló emberekkel való találkozásokra is lehetőséget adott – minden találkozás gazdagító élmény volt. Az elmúlt évben fotókkal, videókkal és írásos beszámolókkal támogattam a HAND IN HAND szervezetet, amelyek a Balashram különböző tevékenységeit dokumentálták. Ez a munka nagyon kielégítő volt, és segített fejlődni mind a készségeim, mind a szemléletmódom tekintetében. A jövőre nézve reméljük, hogy tovább javíthatjuk a HAND IN HAND számára végzett munkánkat, és minden lehetőséget kihasználhatunk, hogy javítsuk hozzájárulásaink minőségét.

Sandeep iskolás korában, egy nyilvános beszédversenyen díjat vehetett át.

A HARIHARANANDA JÓTÉKONYSÁGI EGÉSZSÉGÜGYI KÖZPONTOK (HCHC) EDDIGI 25 ÉVE

Negyed évszázad önzetlen szeretet a gyakorlatban

2025. február 28-án az évfordulót örömteli ünneppel ünnepelték a jagatpuri HCHC-ben. A tiszteletbeli vendégek között volt Paramahansa Prajnananandaji és Peter van Breukelen, a HAND IN HAND alapító atyái, valamint számos jeles személyiség Odishából, köztük Dr. Mukesh Mahaling, az egészségügyi és családjügyi miniszter, S. Bhartruhari Mahatab, a Lok Sabha (India alsóháza) tagja, S. Souvic Biswal, a törvényhozó testület tagja; és Dr. Prasant Kumar Hota, a kerületi főorvos.

A HCHC 25 évnyi reményt, együttérzést és gyógyulást jelent. Ami egy vízióként indult – ingyenes orvosi segítségnyújtás a rászorulóknak – mára egy kiterjedt gondoskodási, szakmai és emberségi hálózattá nőtte ki magát. Az ünnepek emlékeztették az összes résztvevőt arra, hogy az igazi gyógyulás messze túlmutat a gyógyszereken: ott kezdődik, ahol a tudás, a szakértelem és az együttérzés találkozik.

2000 óta nyújtunk egészségügyi ellátást rászorulóknak

A HCHC egészségügyi központok 1999/2000-es alapítása óta azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy ingyenesen és teljes odaadással nyújtsanak orvosi segítséget azoknak, akiknek nincs hozzáférésük egészségügyi ellátáshoz. Jelenleg öt egészségügyi központ működik strukturálisan gyenge és szegénység sújtotta régiókban. Eddig körülbelül 1,9 millió beteget kezeltek ott.

Több mint 30 orvos – többségük önkéntes – széles körű egészségügyi szolgáltatásokat nyújt a HCHC központokban:

- **Általános orvosi és fogászati ellátás** Balighai-ban (Puri kerület) és Bhishindipur-ban (Nyugat-Medinipur kerület)
- **Homeopátiás kezelések** Bhishindipur-ban, Athagarh-ban és az Arua-i Village Health Project (VHP) keretében
- **Ayurvédikus és homeopátiás gyógyszerek** a hagyományos kezelések mellett a HCHC Balighai-ban
- **Átfogó orvosi ellátás** a HCHC Jagatpur-ban, amely 2014 februárjában történt megnyitása óta modern klinikává fejlődött. Naponta 200-300 ember érkezik a régióból ide alapvető orvosi ellátásért – általános orvoslástól kezdve a sebészet, gyermekgyógyászat, nőgyógyászat és fogászat át más létfontosságú szolgáltatásokig.

Meghívó a HCHC 25 éves jubileumi ünnepségére

Paramahansa Prajnananandaji, a PRAJNANA MISSION alapítója üdvözli a tiszteletbeli vendégeket – köztük Peter van Breukelent, aki 25 éve a HAND IN HAND elnöke.

Sok látogató az ünnepségen

Haladás és fejlődés az évforduló évében

A 2024/25-ös évet a diagnosztikai és terápiás lehetőségek modernizálása és bővítése jellemezte:

- **Továbbfejlesztett fogászati kezelések:**

2024 júliusa óta egy modern fogászati fénykezelő gép teszi lehetővé a pontosabb tömések elvégzését és a fogászati beavatkozások jobb megvilágítását.

- **Bővített laboratóriumi diagnosztika:**

2025 februárja óta új elektrolit-elemző készülék van használatban, amely jelentősen javítja a laboratóriumi vizsgálatok pontosságát és hatékonyságát.

- **Korszerű hormonvizsgálat:**

Az immunoassay-elemző készülék lehetővé teszi a pajzsmirigy hormonok (T3, T4, TSH) pontos mérését.

- **Tervezett fejlesztés a cukorbetegség monitorozásában:**

A HbA1c-készülék tervezett beszerzése lehetővé teszi a cukorbetegek anyagcsere-értékeinek pontosabb monitorozását.

- **Ultrahangdiagnosztika:** 2025 májusa óta 2D-s echokardiográfiás ultrahangkészüléket használnak, ami fontos lépés a kardiológiai diagnosztikában. A készüléket 2024-ben vásárolták meg. Az ultrahangos berendezések használata Indiában azonban nem egyszerű, mivel használatuk szigorúan szabályozott. Ennek oka, hogy az ultrahangos készülékek felhasználhatók a magzat nemének meghatározására – ami az indiai törvények szerint tilos, és erre jó okuk van: a kormány egy súlyos társadalmi problémát kíván visszaszorítani, a női magzatok célzott abortuszát (női magzatgyilkosság).

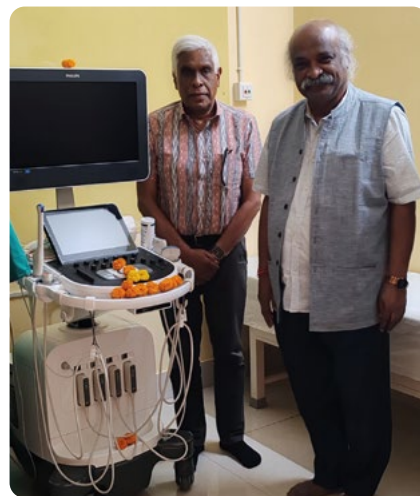
Indiában az ultrahangberendezések használatát szigorúan szabályozzák, hogy megakadályozzák a női magzatok szelektív abortuszát.

Az úgynevezett PCPNDT törvény szigorú regisztrációs követelményeket ír elő minden olyan létesítmény és eszköz számára, amely prenatális diagnosztikára használható. A kérelem benyújtásától a regisztrációs engedély kiadásáig több hónap is eltelhet, és e jóváhagyás nélkül ultrahangos berendezést nem lehet telepíteni, nemhogy üzemeltetni.

Ezenkívül csak elismert képesítéssel rendelkező, engedéllyel rendelkező orvosok használhatják a berendezést, és nekik is kötelező a regisztráció. A regisztrációt követően a berendezés használatára számos egyéb kötelezettség vonatkozik, többek között havi jelentéstétel az illetékes hatóságnak. A regisztrációs igazolást ki kell függeszteni a klinikán. A HCHC Jagatpur 2025 májusában kapta meg ezt.

Paramahansa Prajnananandaji Dr. Prasant Kumar Hotával, aki az első naptól kezdve önkéntesként dolgozik a HCHC-nél.

Az új ultrahangkészülék avatása: Dr. Prakash Mishra (balra) és Dr. Purna Chandra Mohapatra

A 2024/25-ös pénzügyi évben az Önök adományainak köszönhetően egy 3p elektrolit-elemző készüléket vásároltunk.

Partnerség az aruai HCHC és az LV Prasad Szem Intézet (LVPEI) között

A 2024-ben létrehozott együttműködés célja,
hogy magas színvonalú szemészeti ellátást
biztosítson Odisha vidéki területeinek
lakói számára.

Balashram is részesült ennek az együttműködésnek
az előnyeiből. 2025. január 11. és 13. között,
valamint 2025. február 4-én az LVPEI csapata mintegy
600 tanuló szemvizsgálatát végezte el.
Huszonkilenc tanuló kapott szemüveget, néhányukat
a helyszínen kezelték, néhányukat pedig további
vizsgálatra Bhubaneswarba utalták.

A gyermekeket szemvizsgálatra regisztrálják.

A Balashram tanulói ajurvédikus immunerősítőt kapnak.

Holisztikus egészség és megelőzés

A HCHC Balighai-ban úgy döntöttek, hogy bevezetik az
ajurvédikus kezelést, hogy a gyógykezelés holisztikus
elemmel is kiegészüljön.

2025. április 6-án a Balashram összes tanulója
„ajurvédikus immunerősítőt” kapott, hogy természetes
módon erősítsék immunrendszerüket.

MŰVÉSZET ÉS KULTÚRA A HAND IN HAND TÁMOGATÁSÁRA

Két zenész énekel és játszik a Balashram gyermekeinek.

Írta: Mette Koivusalo

Az egyikük Julia Steber, aki gyermekkorától aktívan foglalkozik zenével: zongorázik, gitározik és saját dalokat is ír. A másik zenész Swami Svatanttrandaji, aki harmoniumon játszik és szeret spirituális dalokat énekelni.

Julia családjával Németországban él, míg Swamiji az osztrák Bécs közelében, Tattendorfban található Kriya Yoga Központban lakik. 2014 óta egyesítették erőiket, és jótékonyági koncerteket szerveznek. *„Mi lehetne szebb, mint pénzt gyűjteni az indiai Odisha államban található Balashram Iskola gyermekei számára?”* – kérdezik lelkesen, és pontosan ezt az érzést közvetítik a közönségüknek.

Néha más zenészek is csatlakoznak hozzájuk, és interaktív légkört teremtenek, amely a közönséget éneklésre ösztönzi. Időközben más művészek zenei közreműködése is a tattendorfi szemináriumok rendszeres és értékes részévé vált. A két nő valóban előkészítette az utat ennek a fejleménynek.

Julia és Svatanttrandaji a korábbi években a tehetséges zenészekkel, Christian Weiss-szal (tabla) és Kevin Hume-mal is felléptek. Julia férje, Marcus Noichl is aktívan részt vett a munkában. Julia vele együtt jótékonyági koncerteken is fellépett Németország-szerte, gyönyörű hangjával elvarázsolva a közönséget.

Julia saját kompozíciói más szerzők spirituális dalaival kombinálódnak. Sok darab szent mantrák zenei interpretációja, amelyet vidám és felemelő módon adnak elő.

A művész két CD-t vett fel, az egyiket Swami Svatanttrandajival közösen. Az összes dal elérhető a SoundCloudon és a julia-steber.de/mantra-klang weboldalon is – mindenkit szeretettel meghívunk, hogy énekeljen velünk és élvezze a zenét.

A CD-eladások bevételének egy része a HAND IN HAND-hoz kerül. **Szívből köszönjük ezt a csodálatos támogatást a Balashramnak!**

Swami Svatanttrandaji és Julia Steber számos koncertet adtak a Balashram támogatására.

Petra von Langsdorff művész csodálatos világa

Írta: Christine Schweinöster

A hamburgi születésű művész számára a festészet a lélek mélyére való merülést jelenti. Az elárverezett festményeiből származó bevétel a HAND IN HAND szervezethez jut.

Külsőleg ez a nő igazi energiapompa – 90 évesen is még mindig projekteket tervez. De belsőleg, a Kriya Yoga segít-

ségével gyakorolja a világi dolgok elengedését – inspirációt merítve különböző vallásokból. 25 éve moderál egy „vallások közötti párbeszédet” egy hamburgi protestáns templomban. A nagyváros ugyanis a különböző hitek olvasztótégelye. A művész festményein keresztül azt igyekszik kifejezni, hogy minden vallás lényegében egy. Vászniain számtalan történettel vannak átszóve.

„Mindig azokról az üzenetekről van szó, amelyeket a vallásokban találok – üzenetekről, amelyeket meg kell őrizni” – magyarázza a művész nagy bájjal kiállításain.

Karrier – majd az élet mélyére való leszállás

Petra von Langsdorff egykor a kialakuló német televízió keresett illusztrátora volt. 1956-tól kezdve díszleteket rajzolt mesékhez, például A kis hableányhoz, oktatófilmekhez és iskolai televíziós műsorokhoz. De egy napon eleget a luxusból, a presztízből és a magas jövedelemből, és inkább a művészetterápia felé fordult, amelyet árva házakban és rákos betegeknél gyakorolt. De a társadalom kizsákmányoltjainak is segíteni akart, ezért élettársával, Amandus-szal együtt megalapította a „Werkhaus GmbH” nevű céget, amelynek telephelyei Hamburgban és vidéki területeken voltak. A pár gyűjtögetőket, alkoholistákat, drogfüggőket, elhanyagolt gyermekeket, prostituáltakat, hajléktalanokat és volt foglyokat gondozott. „Egyik problémáról a másikra ugrottunk, alig aludtunk, és csak a legszükségesebb dolgokkal éltünk” – meséli mosolygva hamburgiszármazású nő. „Ez jó életre való felkészülés volt, és nem szeretném, ha kimaradtam volna belőle.” Az Amnesty International révén elkezdett dolgozni Sierra Leone-i gyermekkatónákkal is – velük együtt rajzolt és kiállított művészeti alkotásokat.

Magánmúzeum a vallásokról – az ő műveivel

Mecklenburg második otthonává vált. Az elmúlt 20 évben a melegebb hónapokat egy gyönyörű régi kastélyban töltötte Bobzinban, ahol festett. És itt fog 2026-ban megnyílni egy magán „Interreligiózus Párbeszéd Múzeum”, amely Petra von Langsdorff interreligiózus festményeit fogja bemutatni. A látogatók akár a művészt is ott találhatják, amint számos szimbólumát és mitikus alakját festi. Műveit a Kriya Yoga Association Hamburgnak szándékozik hagyományozni, mert a Kriya Yoga „nagyon boldoggá teszi”. Az aukción eladott művek bevétele már most a HAND IN HAND-hez jut. És mivel a vallási festészet lényege „teljesen ego-mentes”, az eredeti festmények nem eladhatók. Ehelyett „egyedileg átdolgozott másolatokat” árvereznek el, magyarázza a művész.

*„Vannak olyan üzenetek, amelyeket csak
a festészet tud megfogalmazni.
Néhány művem elkészítése évtizedekig tart –
és még akkor sem lesznek teljesen készek.”*

– Petra von Langsdorff

Petra von Langsdorff egy bobzini birtokon fest (kép), de alkalmanként a nyilvánosság előtt is, mint az alábbi képen, a kasseli „Documenta 2022” kapui előtt

ÚJ ÉLET

vagy: Miért nem volt hírlevél ebben az évben

Írta: Kriemhild Leitner

Egy rövid tartózkodásnak tervezett utazás Indiába – és mégis az élet maga lett belőle. Betegség, együttérzés és határtalan gondoskodás közepette megtapasztaltam, mit jelent igazán egy globális család tagjának lenni, a HAND IN HAND tagjának lenni.

Egy utazás, amely mindent megváltoztatott

A Holi a tavasz ünnepe – a tél vége után a meleg napfényben való virágzás ünnepe. A jó győzelmét ünnepli a gonosz felett. Idén a fesztivál március 14-én volt, pontosan egy hónappal azután, hogy elindultam gondtalan utazásomra Indiába. Valójában azt terveztem, hogy addigra már úton leszek hazafelé. De érkezésem után néhány nappal már semmi sem volt ugyanaz. A Holi, amely az éves ciklus új kezdetét jelzi, sokkal mélyebb jelentést nyert számomra: egy új élet – egy új élet kezdete. Hiszem, hogy ezt ünneplik igazán ezen a napon, ilyen túlsorduló örömmel és a tavasz ragyogó színeiben.

A gyógyulás útján

Odishába érkezésem után az első néhány napban fotózásokkal voltam elfoglalva. Balashramban és HCHC Jagatpurban, Agnes Ackerl fotósnővel, az osztrák HAND IN HAND kincstárnokunk legfiatalabb lányával. Utána csatlakoztunk a „Prachi Walk” hoz, egy hétnapos túrához a Prachi folyó mentén fekvő falvakban, amelyeket aszály fenyeget. Lépésről lépésre ez egy gyógyító utazás – a természet és mi, emberek számára egyaránt.

Kora reggel indultunk el. Tizenegy kilométer után szünetet tartottunk reggelizni, és élveztük a ragyogó kék eget felettünk. Minden rendben volt. Csak furcsának találtam, hogy ilyen gyorsan jóllaktam – pedig általában nem tudok betelni az ízletes vegetáriánus odiai konyhával. „A jet lag fáraszt” – gondoltam, amikor hirtelen, szó szerint a semmiből, vér jelent meg a ruhámon.

Mielőtt igazán felfogtam volna, mi történik, Swami Sharadanandaji már mellettem állt, és a következő tizenkét hétben nem hagyott el. Diszkrétan és nyugodt elszánt-sággal elvezetett a tömegetől, és orvost hívott.

Attól a pillanattól kezdve, hogy három hónappal később elbúcsúztam tőle a bhubaneswari repülőtéren, ő volt a támaszom. Amikor meg akartam köszönni neki, csak legyintett, és azt mondta: „Te vagy a testvérem – egy családban természetes, hogy segítünk egymásnak.”

Swami Sharadanandaji a PRAJNANA MISSION új testvérszervezetének, a JNANAPRABHA MISSION ügyvezető igazgatója. A Sadguru Cancer Hospital & Research Centre nőgyógyászával és sugárterápiás onkológusával, Dr. Sulagna Mohantyval együtt megelőző programokat vezet, hogy felhívja a figyelmet a mell- és méhnyakrákra.

Ez a fiatal, kompetens orvos és csapata döntő szerepet játszott abban, hogy ma ezeket a sorokat írhatom – sőt, hogy egyáltalán még élek.

Villogó fények a kaotikus esti forgalomban

A „Prachi Walk” során történt összeesésem után aznap este egy kis mentőautóval sietve Bhubaneswarba szállítottak, Agnes kíséretében, aki az azt követő napokban nagyon aggódott értem, és egy kedves, iráni fiatal nő társaságában, akit addig nem ismertem. Ott Swami Sharadanandaji egyik orvostól a másikhoz vitt, míg Swami Sampurnanandaji mindent koordinált a háttérben – anyai gondoskodással.

Február 24-én este biopsziát végeztek a Sadguru Kórházban. A diagnózis: előrehaladott méhnyakrák.

Agnes oroszlán erejével küzdött azért, hogy visszaszállítsanak Ausztriába – de ez már nem volt lehetséges. A vérvesztés súlyos volt, a karcinóma előrehaladott, a prognózis rossz. A helyzetet tovább rontotta, hogy az én vércsoportom, az A negatív, Indiában ritkaság – csak körülbelül ötezer emberből egynek van ilyen.

Miután Paramahansa Prajnananandaji szeretettel megosztotta a gyerekekkel és a vendégekkel a Holi legendáját, megkezdődtek a színes ünnepségek.

A szerző (a fotón balra elől) igazán áldottnak érezte magát – a gyerekek mindegyike a Balashram páratlan mosolyával ragyogott rá.

Ma már tudom, hogy éjjel-nappal csörögtek a telefonok, hogy vért találjanak nekem, és hogy szünet nélkül imádkoztak a túlélésemért. Eközben én magam egyre békésebb lettem belül.

Emlékszem Swami Sampurnanandaji hatalmas erejű és szeretetteljes szavaira, a monitorok riasztó hangjára, a zsúfolt intenzív osztályra – és Dr. Sulagnára, aki hajnali két órakor pizsamában állt az ágyam mellett, hogy vértömlesztést végezzen.

Csak néhány órával később, miután megbizonyosodott arról, hogy minden stabil, távozott a kórházból – éppen időben, hogy megkezdje műszakját az MRI központban.

Emlékszem Swami Sharadanandajira is, aki egész éjjel az ágyam mellett ült, és minden pillantásával eloszlatta a félelmeimet – még mielőtt azok felmerülhettek volna.

„Ez egy csoda!” – kiáltott fel másnap reggel. Kimerült, de boldog volt, és elmondta, hogy találtak még három egység vért. Számára nem volt kétség: ez „Isten és a guruk” áldásának köszönhető.

Az azt követő hetekben és hónapokban megtapasztalhattam, milyen mélyen gyökerezik az odisai emberek élete még mindig évezredes spiritualitásukban.

Vasudhaiva Kutumbakam – az egész világ egy család

A szanszkrit mondás, miszerint „az egész világ egy család”, egyértelműen meghatározza az emberek életfelfogását. Nők, akiket még soha nem láttam, eljöttek a kórházi szobámba, imádkoztak, masszírozták a lábaimat – olyan természetes anyai gyengédséggel, amelyet még soha nem tapasztaltam idegenektől.

Számos „testvérem és apám” is volt. Egyikük Chandra-kanta Mishra volt, a HAND IN HAND korábbi információs és kommunikációs koordinátora. Több mint öt héten át minden reggel és este szeretettel elkészített ételeket hozott nekem, leírhatatlan türelemmel, gondossággal és bátorító szavakkal. Nap mint nap.

Egy percig sem maradtam egyedül a Sadguru Kórházban, ahol kifejezetten nekem rendeztek be egy szobát.

Anna Konchenkova, a HAND IN HAND osztrák igazgatóságának tagja is habozás nélkül sok napig mellettem maradt – figyelmesen és olyan segítőkészen, amit soha nem fogok elfelejteni. Amikor haza kellett térnie, Swami Sharadanandaji gondoskodott róla, hogy egy fiatal ápolónő vigyázzon rám. Az első pillanattól kezdve úgy bánt velem, mintha egy családhoz tartoznánk. Leült mellém, próbált megtanítani odia nyelvre, és mesélt a szüleiéről és testvéreiről, a sárházról, ahol éltek, a falujáról, az infor-matikai képzéséről – és a diplomája után a házassággal kapcsolatos ezernyi kérdéséről.

Hat héten át, Dr. Sulagna Mohanty-nak és szüleinek, Dr. Samita Mohanty-nak és Dr. Pradip Kumar Mohanty-nak, valamint Dr. Saumya Ranjan Mishra-nak és az elkötelezett csapatnak köszönhetően, kivételesen együttérző rákkelésben részesülhettem a jagatpuri Sadguru Kórházban.

Ezt követően áthelyeztek a Bagchi Sri Shankara Rák-központba, ahol Dr. Rabi Shankar Das és Dr. Sasmita Priyadarshini Sahoo Dr. Bidhu Kalyan Mohanti felügyelete alatt lenyűgöző sikerrel végezték el a brachyterápiát. Ettől kezdve csak két napot töltöttem kezelésen hetente, a többi időt pedig a PRAJNANA MISSION, vagy inkább a JNANAPRABHA MISSION egyik támogatójánál: Jayashree Ma, egy nő, akivel korábban soha nem talál-

koztam, egyszerre fogadott be anyaként és nővérként. Öt héten át olyan szeretetteljes gondoskodással ápolt, hogy még mindig nem tudom, hogyan tudnám eléggé megköszönni neki.

Ez idő alatt életem során soha nem tapasztalt spontán összetartozást éltem meg.

A Holi fesztiválra Balashramban

És ritkán adott nekem olyan erőt, mint Swami Sampurnanandaji szavai és tettei, aki egy nap egyszerűen „elrabolt” a kórházból, és elvitt a Holi fesztiválra Balashramban. Meg volt győződve arról, hogy a gyerekek nevetése jót fog tenni nekem – és igaza volt.

Dr. Malaya Nanda (Swami Bodhatmanandaji), az iskola igazgatója olyan szívből jövő melegséggel ültetett le a tiszteletbeli vendégek közé, hogy nem volt helye tiltakozásnak. Paramahansa Prajnananandaji atyai szeretettel mesélte el Prahlada és Holika Holi-legendáját, ezzel megnyitva az ünnepséget. Több száz gyermek ült keresztbe tett lábakkal az iskolaudvaron, és figyelmesen hallgatta.

Aztán kezdődött a színes öröm: a gyerekek és a tiszteletbeli vendégek egymást szórva színes porral, gulallal. Minden egyes gyerek rendkívül gyönyörű mosolyt ajándékozott nekem – olyan mosolyt, amit csak Balashramban ismerhetek.

Mielőtt aznap visszamentem a kórházba Cuttackba, Paramahansa Prajnananandaji, akit sokan „Baba”-nak hívnak, azt mondta nekem: „Fejezd be a kezelést itt Indiában. Aztán térj vissza Ausztriába. És akkor – új élet!”

Leírhatatlanul hálás vagyok sok-sok embernek

Elsősorban Paramahansa Prajnananandajinak, Swami Sampurnanandajinek, Swami Sharadanandajinek, Dr. Sulagna Mohantynak és szüleinek, Dr. Samita Mohantynak és Dr. Pradip Kumar Mohantynak, valamint Dr. Samyá Ranjan Mishranak és a Jagatpurban található Sadguru Kórház csapatának, továbbá Dr. Bidhu Kalyan Mohantinak, Dr. Rabi Shankar Dasnak és Dr. Sasmita Priyadarshini Sagoonak a Bhubaneswar-i Bagchi Sri Shankara Rákközpontból, valamint mindenkinek, aki mellettem állt.

Szeretném kifejezni őszinte hálámat Chandrakanta Babának, Swami Achalanandajinak, Swami Divyaswarupanandajinak, Jayashree Mának, Anna Konchenkovának, Mandakininek, Peter van Breukelennek, Agnes Ackerlnek és az összes ashramitának.

Különösen és szívem mélyéből köszönöm édesanyámnak és édesapámnak, nővéreimnek – beleértve Iris-t is – és bátyámnak, valamint minden családtagomnak, továbbá a HAND IN HAND, a PRAJNANA MISSION és a JNANAPRABHA MISSION minden tagjának, akik törődtek velem és imádkoztak értem.

Mindannyian megmutatták nekem, hogy valóban egy nagy család tagjai vagyunk.

Mindannyian megmentették az életemet.

**Teljes szívemből hajlok meg előttetek –
KÖSZÖNJÜK.**

**„Ez az enyém, az nem” –
mondják a szűk látókörűek;
de a nemes szívűek az egész
világot családjuknak tekintik.**

– Maha Upanishad, 6. fejezet, 71–73. versek

One drop can make a difference!

Kérjük, segíts napi mindössze 1 euróval jobb jövőt teremteni a Balashram gyermekei számára!
Adj új lehetőséget az életben a leghátrányosabb helyzetű gyerekeknek.

**HAND IN HAND
ÖSTERREICH/INTERNATIONAL**

Erste Bank Baden
IBAN: AT07 2011 1286 2802 5101
BIC: GIBAATWWXXX
Spendenabsetzbarkeit SO 1407

**STIFTUNG HAND IN HAND
DEUTSCHLAND**

Bank für Sozialwirtschaft
IBAN: DE37 7002 0500 3750 9300 93
BIC: BFSWDE33MUE
Spendenabsetzbarkeit!

HAND IN HAND SCHWEIZ

Raiffeisenbank Emmen
IBAN: CH98 8080 8007 7958 0123 4
Schwimmbadweg 3
4144 Arlesheim
BC: 80808, BIC: RAIFCH22
Steuerbegünstigung!

**HAND IN HAND
ORGANIZATION AUSTRIA/POLAND**

for donations in Polish Zloty
mBank S.A.
nr konta: 74 1140 2105 0000 4911 3000 1001

HAND IN HAND FRANCE

Crédit mutuel de Bretagne / CCM MUR-UZEL
IBAN: FR76 1558 9228 2302 7456 1224 086
BIC: CMBRFR2BARK

**STICHTING HAND IN HAND
NEDERLAND**

ING Bank
IBAN: NL64 INGB 0002 7637 56
BIC: INGBNL2A
Donatie fiscaal aftrekbaar

Kérjük, adományozzon
közvetlenül a honlapunkon,
a www.handinhand.at
oldalon, PayPalon keresztül.

TOVÁBBI INFORMÁCIÓK ITT TALÁLHATÓK

KÉZ A KÉZBEN – HUMANITÁRIUS SEGÉLYSZERVEZET
info@handinhand.at · www.handinhand.at

HAND IN HAND Humanitárius Segélyszervezet
ZVR szám 622986022

www.handinhand.at